

Välkommen till väntanstiden!

Staffan Jansson

Våren är här. Det är lika fantastiskt som sant. Denna vår är det dessutom inte bara tussilagotuvor och hasselhängen som vuxit fram och kan beskådas. I ett lyckligt samarbete mellan Inge Palmqvist och Moder Natur har DABS fått ett nytt skötebarn – en webbplats. Denna krabat, som lystrar till namnet www.dalafloran.se är alldeles nyfödd. Här finns både utbredningskartor och information om sällskapetets kommande aktiviteter. En närmare presentation finns längre fram i detta nummer. Som telningar brukar, kommer förhoppningsvis även denna med tiden att växa och skjuta nya skott. Tala om vad ni tycker, så ska vi se vad vi kan göra. Välkommen till världen webbplatsen!

De senaste åren har man inte alltid kunnat njuta fullt ut av de tidiga vårarna. Tanken har gnagt – kanske har det bara varit den ökade växthuseffekten som satt sina spår? I år, däremot, har vi fått vänta. Flera gånger har Karin Boyes ”*Ja visst gör det ont när knoppar brister – Varför skulle annars våren tveka?*” cirklat runt i huvudet. Karlfeldts ”*Intet är som väntanstider, vårflodsveckor, knoppningstider...*” ger å andra sidan viss tröst. Varje litet tecken på att våren närmar sig skapar en glädje som bubb- lar inombords likt storspovsdrillar. Egentligen är det paradoxalt att man kan känna så starkt för något som man logiskt sett vet borde inträffa. Kanske är det återseendets glädje det handlar om? Som Alf Henrikson skrev i dagsversen ”Mot våren” 1972:

Dagarna börjar bli längre, det är tydligt att året har vänt.

Tänk, det enda som aldrig blir gammalt är sådant som alltid har hänt.

Det enda som aldrig känns tjatigt är sådant som man alltid har känt.

Inte kan man väl heller vara alldeles logisk och sansad denna tid på året? Våren måste få handla om att tillfälligt lämna förnuftet därhemma, tillåta sig att glömma att års- tiderna är en fysikalisk effekt av att jordaxeln för ett antal miljarder år sedan fick för sig att luta 23 grader, och istället ge sig ut och hänföras. För att återvända till Erik Axel:

Men leende spejade Fridolin

mellan lackviol och balsamin:

»Vad bryr vi oss om tsaren?

Se staren, se staren!»

Hallå, alla våra vänner därute – nu kommer vi och hälsar på er!